

Sygn. akt II C 383/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny, w składzie:

Przewodnicząca: S.S.R. A. M.

Protokolant: staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko Gminie M. Ł.

o ustalenie

1. oddala powództwo;

2. nie obciąża powoda kosztami procesu.

Sygnatura akt II C 383/16

UZASADNIENIE

W dniu 26 maja 2016 roku R. S. wniósł przeciwko Gminie M. Ł. pozew o ustalenie prawa do lokalu socjalnego.

Na uzasadnienie swego stanowiska powód wskazał, że postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt (...) Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi przysądził na rzecz P. Z. prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...), które to uprzednio przysługiwało powodowi oraz jego żonie D. S.. Nadto wskazał, iż został wezwany do opróżnienia wyżej wymienionego lokalu. Powód podniósł, iż jest osobą niepełnosprawną w rozumieniu przepisów ustawy o pomocy społecznej, jest całkowicie niezdolny do pracy i samodzielnej egzystencji, pobiera także rentę inwalidzką, w związku zaś z jego sytuacją materialną i zdrowotną przysługuje mu prawo do lokalu socjalnego (pozew k. 2 – 4).

Gmina M. Ł. – Zarząd Lokali Miejskich w dniu 17 sierpnia 2017 roku złożyła odpowiedź na pozew, w której wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu. Na uzasadnienie swego stanowiska strona pozwana wskazała, iż powód nie posiada statusu lokatora, co wyklucza go z kręgu osób, o których mowa w treści art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminnym i zmianie kodeksu cywilnego (odpowiedź na pozew k. 33 – 36).

Na rozprawie w dniu 12 czerwca 2017 roku strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie. Nadto pełnomocnik powoda wniósł o nieobciążanie powoda kosztami postępowania w sprawie (protokół rozprawy z dnia 12 czerwca 2017 roku k. 71 – 72).

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

R. S. wraz z małżonką D. S. przysługiwało prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...) (okoliczność bezsporna).

Przeciwko powodowi było prowadzone z wniosku (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. postępowanie egzekucyjne, w toku którego Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt (...)przysądził na rzecz P. Z. prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...) (postanowienie k. 11).

Zawiadomieniem z dnia 5 kwietnia 2016 roku Komornik Sądowy w sprawie o sygn. akt AK (...)wszczył postępowanie egzekucyjne – eksmisję R. S. z lokalu numer (...), położonego w Ł. przy ul. (...), wzywając powoda do opróżnienia lokalu (zawiadomienie k. 10).

Postanowieniem wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w dniu 19 października 2015 roku, w sprawie o sygnaturze akt XIV GU 307/15, ogłoszono upadłość (...), jako osoby nieprowadzącej działalności gospodarczej (kopia postanowienia k. 13).

Powód wraz z małżonką aktualnie zamieszkuje w lokalu położonym w Ł. przy ul. (...). Powód otrzymuje świadczenie rentowe w wysokości 649,95 zł netto. R. S. jest obecnie w trakcie remisji choroby nowotworowej. Powód pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym wraz z żoną, która tytułu wykonywanej pracy otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1.243,00 zł (okoliczność bezsporna).

Na terenie Miasta Ł. obowiązuje uchwała nr (...)Rady Miejskiej w Ł., w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Miasta Ł., zmienionej uchwałą nr(...)Rady Miejskiej w Ł. z dnia 25 maja 2016 roku zmieniająca uchwałę w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Miasta Ł.. Zgodnie z przepisami §4, wyżej wymienionej uchwały lokale socjalne Miasto Ł. przeznaczają dla osób które nie posiadają tytułu prawnego do lokalu i których średni miesięczny dochód lub otrzymywana pomoc społeczna na zasadach określonych w ustawie o pomocy społecznej na członka gospodarstwa domowego, w okresie trzech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o przyznanie lokalu socjalnego, nie przekracza 100 % najniższej emerytury w gospodarstwie jednoosobowym lub 70% najniższej emerytury w gospodarstwie wieloosobowym (okoliczność bezsporna).

Od dni 1 marca 2017 roku najniższa emerytura została ustalona na kwotę 1.000,00 zł brutto (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przywołanych dowodów, z tym zastrzeżeniem, iż oceniając przedłożone do akt kopie dokumentów, miał na względzie dyspozycję art. 308 k.p.c. Sąd oddalił wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z zezna świadka – małżonki powoda oraz dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania powoda uznając, iż okoliczności na udowodnienie, których powyższe wnioski zostały złożone, zostały już w sprawie dostatecznie wyjaśnione złożonymi do akt sprawy dokumentami. Na marginesie nadmienić należy, iż strona pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie zgłosiła zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 kpc, w związku z wydanym na rozprawie w dniu 11 maja 2016 roku postanowieniem o oddaleniu powyższych wniosków dowodowych.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i jako takie zasługuje na oddalenie.

W przedmiotowej sprawie powód wnosił o ustalenie prawa do lokalu socjalnego, opierając swoje powództwo na treści art. 189 kpc, zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Przesłanką materialnoprawną powództwa jest więc interes prawny powoda. Jego brak uniemożliwia korzystanie z tej instytucji. Powództwo o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego przysługuje wtedy gdy strona powodowa wykaże swój interes prawny, niezależnie od tego czy są podstawy materialnoprawne do uwzględnienia tego powództwa. Natomiast interes prawny w procesie zachodzi wówczas gdy

istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa, niepewność ta jednak musi być obiektywna tj., zachodzić według rozumnej oceny sytuacji, a nie tylko subiektywna tj., według odczucia powoda. Skuteczne powołanie się na interes prawny wymaga wykazania, że oczekiwane rozstrzygnięcie wywoła takie skutki w stosunkach między stronami, w następstwie których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie i tym samym wyeliminowane zostanie, wynikające

z błędnego przekonania co do przysługiwania powodowi określonych uprawnień, ryzyko naruszenia w przyszłości jego praw. Uzależnienie powództwa o ustalenie od interesu prawnego trzeba oceniać elastycznie z uwzględnieniem okoliczności sprawy i celowości jego wykładni, wreszcie tego czy w drodze innego powództwa strona może uzyskać ochronę swoich praw. Pojęcie interesu prawnego powinno być zatem interpretowane z uwzględnieniem oceny czy wynik postępowania doprowadzi do usunięcia niejasności i wątpliwości w tym zakresie i zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, a więc czy definitywnie zakończy istniejący spór ewentualnie czy zapobiegnie takiemu sporowi w przyszłości (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29.03.2012 r., I CSK 325/11 LEX nr 1171285, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.02.2002r., (...) 769/00 OSNC 2003 Nr 1 poz. 13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.10.2002r., II CKN 833/00 LEX nr 483288, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.11.2005 (...) LEX nr 346213, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2.02.2006r., II CK 395/05 LEX 192028). W judykaturze dominuje pogląd, który podziela również Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, że interes prawny nie zachodzi z reguły, gdy zainteresowany może na innej drodze osiągnąć w pełni ochronę swoich praw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2002 roku, w sprawie IV CKN 1519/00, Lex nr 78333; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 roku, w sprawie II CKN 201/97, opublikowany w Monitorze Prawniczym z 1998 roku, nr 2; czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2001 roku, w sprawie I PKN 333/00, opublikowany w Prokuraturze i Prawie z 2002, nr 2 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1997 roku, w sprawie II CKN 280/97, Lex nr 255613). Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. istnieje wówczas gdy powód na innej drodze (np. w procesie o świadczenie) nie może osiągnąć w pełni ochrony swoich praw. Przy czym dotyczy to też sytuacji kiedy ta ochrona jest możliwa na gruncie powództw skierowanych przeciwko stronie procesu poszukującej ochrony (orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 października 2013r., I ACa 620/13, LEX 1394205). Nadto wskazać należy, iż w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2005 roku, (sygnatura akt III CZP 6/05), wskazano, że osoba samowolnie zajmująca lokal może wytoczyć powództwo o ustalenie uprawnienia do zawarcia z gminą umowy o najem lokalu socjalnego wymienione w oparciu o treść art. 24 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1610). W ocenie Sądu powód wykazał istnienie interesu prawnego w przedmiotowej sprawie. Obecnie, powód nie ma innej instytucji prawnej aniżeli wskazana powyżej, z której mógłby skorzystać aby uzyskać prawo do lokalu socjalnego.

Stosownie do przywołanego powyżej orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2005 roku (III CZP 6/05) osoba samowolnie zajmująca lokal może wytoczyć powództwo

o ustalenie uprawnienia do zawarcia z gminą umowy o najem lokalu socjalnego wymienione w oparciu o treść art. 24 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1610). Zgodnie z treścią art. 24 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. nr 71, poz. 733 ze zm.) można przyznać prawo do otrzymania lokalu socjalnego osobie, jeśli za takim przyznaniem stałyby szczególne względy, jeśli byłoby to usprawiedliwione szczególnie w świetle zasad współżycia społecznego.

Na wstępie poczynić należy uwagę natury ogólnej, iż powołany art. 24 ustawy przewidujący możliwość uzyskania prawa do lokalu socjalnego w drodze powództwa o ustalenie uprawnienia do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego posiada charakter wyjątkowy. Założeniem wskazanej ustawy jest bowiem, iż o prawie do lokalu socjalnego Sąd orzeka względem lokatorów. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 1 ustawy, ustawa reguluje zasady i formy ochrony praw lokatorów oraz zasady gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy. Z kolei za lokatora, stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy, uważa się najemcę lokalu lub osobę używającą lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. Zgodnie z przytoczoną definicją, lokatorem jest tylko taka osoba, która używa lokal na podstawie tytułu prawnego, przestaje zatem być lokatorem osoba, która traci tytuł prawny do lokalu.

Omawiany przepis art. 24 ustawy, jako nie dotyczący sytuacji „lokatora”

w rozumieniu ustawy, został przewidziany w odrębnym rozdziale ustawy i jak wskazywano, stanowi uprawnienie dla Sądu do orzeczenia o prawie do lokalu socjalnego (ustalenia uprawnienia do zawarcia umowy najmu z gminą), ograniczone do sytuacji, gdy w ocenie Sądu takie rozstrzygnięcie byłoby w świetle zasad współżycia społecznego szczególnie usprawiedliwione.

Zgodnie z treścią tego przepisu, prawo do lokalu socjalnego nie przysługuje osobie, która samowolnie zajmuje lokal i wobec której sąd nakazał opróżnienie lokalu, chyba że przyznanie lokalu socjalnego byłoby w świetle zasad współżycia społecznego szczególnie usprawiedliwione. Dokonując oceny żądania w oparciu o normę art. 24 ustawy, należy dokonać kompleksowej analizy sytuacji życiowej osoby ubiegającej się o uzyskanie prawa do lokalu socjalnego, w tym przyczyn, z jakich doszło do zaistniałej obecnie sytuacji życiowej w jakiej znajduje się osoba ubiegająca się o uzyskanie prawa do lokalu socjalnego i dokonane w ten sposób ustalenia należy poddać ocenie dobrych obyczajów istniejących w społeczeństwie, normom współżycia społecznego. Jeśli tak przeprowadzone ustalenia i ocena pozwolą na uznanie, że zachodzi szczególny przypadek, który winien skutkować w oparciu o zasady współżycia społecznego przyznaniem prawa do lokalu socjalnego, to jedynie wówczas możliwym jest przyznanie osobie ubiegającej się takiego prawa.

W niniejszej sprawie zadaniem Sądu była ocena czy okoliczności przedstawione przez powoda mają taki charakter, że przyznanie lokalu socjalnego byłoby w świetle zasad współżycia społecznego szczególnie usprawiedliwione. Dokonując oceny żądania w oparciu o normę art. 24 ustawy, należy dokonać kompleksowej analizy sytuacji życiowej osoby ubiegającej się o uzyskanie prawa do lokalu socjalnego, w tym przyczyn, z jakich doszło do zaistniałej obecnie sytuacji życiowej w jakiej znajduje się osoba ubiegająca się o uzyskanie prawa do lokalu socjalnego i dokonane w ten sposób ustalenia należy poddać ocenie dobrych obyczajów istniejących w społeczeństwie, normom współżycia społecznego. Jeśli tak przeprowadzone ustalenia i ocena pozwolą na uznanie, że zachodzi szczególny przypadek, który winien skutkować w oparciu o zasady współżycia społecznego przyznaniem prawa do lokalu socjalnego, to jedynie wówczas możliwym jest przyznanie osobie ubiegającej się takiego prawa.

Wydając orzeczenie w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze sposób sformułowania przepisu art. 24 ustawy, który dla pozytywnego rozstrzygnięcia wymaga nie tylko zaistnienia takiej sytuacji, że zasady współżycia społecznego przemawiają za przyznaniem prawa do lokalu socjalnego, ale zaostrenie tego wymogu poprzez warunek, iż pozytywne rozstrzygnięcie winno być w świetle powołanych zasad „szczególnie usprawiedliwione”. Wobec tego Sąd uznał, iż nawet zaistnienie przesłanek, które względem „lokatorów” w wyjaśnionym znaczeniu obligują do przyznania prawa do lokalu, nie oznacza automatycznego przyjęcia, że ich wystąpienie w przypadku osób samowolnie zajmujących lokal mieszkalny uzasadnia ustalenie uprawnienia do zawarcia umowy najmu.

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności ustalone w wyniku postępowania dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż w przypadku powoda nie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności, które warunkują przyznanie mu prawa do lokalu socjalnego. Niewątpliwie powód znajduje się aktualnie w trudnej sytuacji życiowej, czego Sąd nie marginalizuje, jednakże nie umknęła Sądowi okoliczność, iż powód posiada stałe świadczenie z ubezpieczeń społecznych – świadczenie rentowe, którego wysokość jest oczywiście niska, jednakże powód ma jakieś środki pieniężne i nic nie wskazuje na to aby mógł ich nie mieć w przyszłości. Co więcej aktualnie nie ma on nikogo na swoim utrzymaniu, nie ma małoletnich dzieci, a jego żona, z którą prowadzi wspólne gospodarstwo domowe jest czynna zawodowo, pracuje otrzymując z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 1.243,00 zł miesięcznie. Nadto wskazać należy, iż postanowieniem z dnia 19 października 2015 roku ogłoszono upadłość obejmująca likwidację majątku powoda, tym samym zastosowanie w stosunku do jego sytuacji znalazły przepisy ustawy prawo upadłościowe z dnia 28 maja 2003 roku (DZu. U. z 2017 r., poz. 2171), a w szczególności przepis art. 491¹³ powyższej ustawy zgodnie z którym jeżeli w skład masy upadłości wchodzi lokal mieszkalny albo dom jednorodzinny, w którym zamieszkuje upadły, a konieczne jest zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych upadłego i osób pozostających na jego utrzymaniu, z sumy uzyskanej z jego sprzedaży wydziela się upadłemu kwotę odpowiadającą przeciętnemu czynszowi najmu lokalu mieszkalnego w tej samej lub sąsiedniej miejscowości za okres od dwunastu do dwudziestu czterech miesięcy. Mając na względzie powyższe oraz

fakt, iż powodowi przysługiwało prawo własności lokalu, winna zostać mu wydzielona kwota, którą ten z kolei powinien przeznaczyć na zaspokojenie swych potrzeb mieszkaniowych.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie nie zostały zrealizowane szczególne przesłanki przyznania powodowi prawa do lokalu socjalnego na podstawie art. 24 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. nr 71, poz. 733 ze zm.).

W ocenie Sądu podstawą do przyznania powodowi prawa do lokalu socjalnego nie może być również art. 23 omawianej ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. nr 71, poz. 733 ze zm.).

Przepis art. 23 ust. 2 ustawy stanowi o tym, że umowa najmu lokalu socjalnego, może być zawarta z osobą, której dochody gospodarstwa domowego nie przekraczają wysokości określonej w uchwale rady gminy. Rada Miejska Miasta Ł. uchwałą o numerze(...)w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Miasta Ł., zmienionej uchwałą nr (...)Rady Miejskiej w Ł. z dnia 25 maja 2016 roku zmieniająca uchwałę w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Miasta Ł. uchwaliła, że lokale socjalne Miasto Ł. przeznacza dla osób które nie posiadają tytułu prawnego do lokalu i których średni miesięczny dochód lub otrzymywana pomoc społeczna na zasadach określonych w ustawie o pomocy społecznej na członka gospodarstwa domowego, w okresie trzech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o przyznanie lokalu socjalnego, nie przekracza 100 % najniższej emerytury w gospodarstwie jednoosobowym i nie przekracza 70% najniższej emerytury w gospodarstwie wieloosobowym.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż cytowany przepis jest skierowany do organów gminy, która jest dysponentem lokali socjalnych, a tym samym stroną umowy najmu lokalu socjalnego, a tym samym, która weryfikuje uprawnienia osoby ubiegającej się o przyznanie lokalu socjalnego w oparciu o kryteria wskazane w treści rzeczonoj art. 23 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. nr 71, poz. 733 ze zm.). Mając na uwadze powyższe powód jako osoba pozostająca we wspólnym gospodarstwie domowym z małżonką, uzyskuje miesięczny dochód, którego wysokość przekracza 70% najniższej emerytury w gospodarstwie wieloosobowym. Tym samym powód nie spełnia kryteriów przywołanej uchwały Rady Miasta Ł. o numerze (...)w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Miasta Ł., zmienionej uchwałą nr (...)Rady Miejskiej w Ł. z dnia 25 maja 2016 roku.

Na marginesie jedynie zasygnalizować należy, iż wbrew stanowisku pełnomocnika powoda, w stosunku do powoda nie będzie miał zastosowania przepis art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1610). Przywołany przepis nakłada na sąd obowiązek orzeczenia w przedmiocie uprawnienia do lokalu socjalnego w wyroku, nakazującym lokatorowi w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt. 1 u.o.p.l. opróżnienie lokalu. Wskazany art. 14 u.o.p.l. ma – wobec brzmienia art. 1 ustawy, z którego wynika, iż reguluje ona zasady i formy ochrony praw lokatorów oraz tytułu rozdziału 2 ustawy brzmiącego „Prawa i obowiązki lokatorów oraz ochrona ich praw” – zastosowanie jedynie wobec byłego lokatora, czyli – jak już omówiono powyżej - byłego najemcy lokalu mieszkalnego lub osoby, która w przeszłości używała lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności.

Transponując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, iż powód był właścicielem lokalu numer (...), położonego w Ł. przy ulicy (...). Tym samym nie ma on statusu lokatora w rozumieniu cytowanej powyżej ustawy, a tylko byłym lokatorem ustawodawca przyznał – w razie spełnienia określonych przesłanek – uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego. Powyższe stanowisko zostało wyrażone w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2009 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV CSK 238/09 (OSNC Nr 5 z 2010 r., poz. 80, analogicznie Sąd najwyższy w uchwale z dnia 15 listopada 2001 roku, sygnatura akt sprawy III CZP 66/01, OSNC 2002/9/109), zgodnie z którym osobom, które utraciły prawo własności lokalu w toku postępowania egzekucyjnego nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego, tym samym Sąd w postanowieniu o przysądzeniu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu wydanym w postępowaniu egzekucyjnym, nie orzeka o uprawnieniu do lokalu socjalnego.

Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu, stosując przepis art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Wskazane uprawnienie przysługuje Sądowi nie w sytuacjach wyjątkowych, ale w szczególnie uzasadnionych, czyli takich, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny uiszczenie kosztów procesu byłoby dla strony niemożliwe lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby ją lub jej bliskich na niepowetowane straty. Zastosowanie tego przepisu powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych reguł decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi. Do tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego stron (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu 14 stycznia 1974 roku, IICZ 223/73, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępstwo, a jeśli tak to, w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2006 r., III CK 221/05).

W niniejszej sprawie powód znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, nadto występując z pozwem był przekonany o słuszności swoich racji. Mając na względzie całokształt okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy Sąd nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.